

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
SIEGBERT ALBER

της 10ης Δεκεμβρίου 2002¹

1. Στην εν λόγω προσφυγή κατά παραλείψεως κράτους μέλους, που άσκησε εν προκειμένω κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 97/66/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, περί επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και προστασίας της ιδιωτικής ζωής στον τηλεπικοινωνιακό τομέα², παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή·

2) να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

2. Το άρθρο 15, παράγραφος 1, της οδηγίας 97/66 προβλέπει ότι τα κράτη μέλη θέτουν σε

ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθούν προς αυτήν το αργότερο μέχρι τις 24 Οκτωβρίου 1998. Δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, κατά παρέκκλιση από αυτή την προθεσμία, τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθούν με το άρθρο 5 της οδηγίας το αργότερο μέχρι τις 24 Οκτωβρίου 2000. Σύμφωνα, δε, με το άρθρο 15, παράγραφος 4, τα κράτη μέλη κοινοποιούν στην Επιτροπή το κείμενο των διατάξεων του εσωτερικού δικαίου που υιοθετούν στον τομέα που διέπεται από την οδηγία αυτή.

3. Καμία, ωστόσο, διάταξη μεταφοράς της οδηγίας 97/66 δεν κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή, μέχρι τις 24 Οκτωβρίου 1998 ή μέχρι τις 24 Οκτωβρίου 2000. Κατόπιν αυτού, απηύθυνε στις 3 Φεβρουαρίου 1999 έγγραφο οχλήσεως στην Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου. Με το από 31 Μαρτίου 1999 έγγραφό της, η μόνιμη αντιπροσωπεία του Λουξεμβούργου στην Ευρωπαϊκή Ένωση διαβίβασε στην Επιτροπή σχέδιο νόμου, το οποίο, ωστόσο, δεν προέβλεπε ημερομηνία έναρξης της ισχύος του. Η Επιτροπή απηύθυνε τότε στο κράτος μέλος στις 23 Ιουλίου 1999 αιτιολογημένη γνώμη, τάσσοντάς του προθεσμία δύο μηνών για να συμμορφωθεί προς την οδηγία. Η γνώμη αυτή έμεινε απάντητη. Σε ό,τι αφορά την προθεσμία

¹ — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

² — ΕΕ 1998, L 24, σ. 1.

μεταφοράς που, κατά το άρθρο 15, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της εν λόγω οδηγίας, έληγε στις 24 Οκτωβρίου 2000, η Επιτροπή έστειλε επίσης έγγραφο οχλήσεως στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στις 5 Δεκεμβρίου 2000. Επειδή το τελευταίο δεν αμφισβητούσε την παράλειψη, η Επιτροπή του απηύθυνε στις 25 Ιουλίου 2001 αιτιολογημένη γνώμη τάσσοντάς του προθεσμία δύο μηνών. Ούτε στη γνώμη αυτή δόθηκε απάντηση.

4. Κατά την ακροαματική διαδικασία η Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου επεσήμανε μεταξύ άλλων, προκειμένου να εξηγήσει την παράλειψη μεταφοράς της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο μέχρι εκείνη την ημέρα, ότι είχαν προηγηθεί διεξοδικές μελέτες προκειμένου να καθοριστεί η κατάλληλη νομική μορφή για τη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο και ότι η οδηγία 97/66 είχε μεταγενεστέρως τροποποιηθεί από το άρθρο 19 της οδηγίας 2002/58/EK³, οπότε θεωρήθηκε σκόπιμο να μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο απευθείας το τροποποιημένο κείμενο.

5. Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η ύπαρξη παραβάσεως πρέπει να εκτιμάται με βάση την κατάσταση του κράτους μέλους, όπως αυτή είχε κατά το πέρας της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας⁴. Εξάλλου, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να

επικαλείται διατάξεις, πρακτικές ή καταστάσεις της εσωτερικής του έννομης τάξεως προκειμένου να δικαιολογεί τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και προθεσμιών που επιβάλλει μια οδηγία⁵.

6. Επειδή δεν αμφισβητείται ότι κατά την ορισθείσα ημερομηνία η οδηγία 97/66 δεν είχε ακόμη μεταφερθεί στο δίκαιο του Λουξεμβούργου, πρέπει να αναγνωριστεί ότι συντρέχει παράλειψη του κράτους μέλους.

Δικαστικά έξοδα

7. Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζητά την καταδίκη του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα και ότι, λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, πιθανολογείται η ήττα του τελευταίου, πρέπει αυτό να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

3 — Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2002, περί επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και προστασίας της ιδιωτικής ζωής στον ηλεκτρονικονομικό τομέα (οδηγία ιδιωτικής ζωής και ηλεκτρονικές επικοινωνίες) (ΕΕ L 201, σ. 37).

4 — Βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 15ης Μαρτίου 2001, C-147/00, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 2001, σ. I-2387, σκέψη 26), της 7ης Μαΐου 2002, C-364/00, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (Συλλογή 2002, σ. I-4177, σκέψη 8), και της 26ης Σεπτεμβρίου 2002, C-351/01, Επιτροπή κατά Γαλλίας (που δεν έχει ακόμη δημοσιευτεί στη Συλλογή, σκέψη 9).

5 — Βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 2001, C-78/00, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 2001, σ. I-8195, σκέψη 38), και της 26ης Σεπτεμβρίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 4, σκέψη 9).

Πρόταση

8. Κατόπιν των ανωτέρω, προτείνω στο Δικαστήριο:

- «1) Να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 97/66/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, περί επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και προστασίας της ιδιωτικής ζωής στον τηλεπικοινωνιακό τομέα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.
- 2) Να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.»